

andet bor en Engmester. I det tredje en Skomager. Det fjerde er tomt.

Fra dette sidste bar man fornylig Liget af en midaldrende Mand, der i en Aarrække havde beskæftiget Sindene deromkring. Han var en Fremmed paa Egnen og havde aldrig skøttet om at fortælle om sin Fortid. Ellers var han ikke egentlig ordknap, omend lidt but, og han havde mange Venner rundt omkring og ingen Uven. Han var ugift og havde levet ene i sit temmelig store Hus sammen med en gammel Husholderske, en gammel Hest og noget Fjerkræ. I hans Stuer var der altid rent og lyst og hyggeligt; han kunde, som Folk sagde om ham, lokke Solen ind gennem sine Vinduer paa en Graavejrsdag, saadan elskede han den. Skønt han var en ulærd Mand, havde han mange Bøger og købte stadig nye; men sin meste Tid tilbragte han ene med sig selv og sine Tanker ude paa Landevejen, naar han i Embeds Medfør kørte rundt med sin stridhaarede norske Fjordhest, der var næsten blind af Ælde. Manden var Vejassistent, og aldrig havde Distriktets Veje været i saa god Stand som i hans Tid.

Trods sin Ensomhed, og skønt han i mange Aar havde haft et svagt Helbred, der nødte ham til en streng Regelmæssighed i sin hele Livsførelse og navnlig til at forsaage saadanne haandfaste Nydelser, som forsonede andre her med Livets